

ANGEL OLSEN**All Mirrors**pop/rock
Jagjaguwar

In zekere zin neemt ál wie zingt een rol aan, maar het is Angel Olsen die ons daaraan herinnert. Eeuwig zwijmelt deze countryfolkzangeres uit Kentucky bij de begoochelingen die de liefde haar opdringt. Op *All Mirrors*, haar vierde, schreef ze dat drama op met bonzende drums, winderige strijkers en zwaarbewolkte synths, terwijl zijzelf alle theatrale vibraties in stelling brengt die haar stem machtig is. Hoezeer het openingstweeluk *Lark* en *All Mirrors* ook stormt en zwelt door 'all this trouble trying to catch right up with me', ware overacting kun je Olsen niet aanwrijven. In feite imponeert ze vooral in de luwte. *Summer* is gestileerd als Gainsbourg in een westernstemming, en in *Endgame* trippelen de emoties zowel bij Olsen als haar orkest op kousenvoeten rond.

KURT BLONDEEL

STREAM

Endgame

MATTHEW HALSALL**Oneness**jazz
Gondwana

Terwijl Groot-Brittannië verder uiteenbrokkelt, klit de Britse jazzscene stevig samen, met spilfiguren als Moses Boyd en Nubya Garcia die overal en bij alles spelen. Matthew Halsall beschouwt het vanaf de zijlijn. Niet omdat hij de trein heeft gemist, wel omdat hij die vroeger en in een ander station nam: Manchester, niet Londen, waar Halsall tien jaar geleden naam begon te maken als trompettist en componist. Zijn vijfde album, *When the World Was One* (2014), is een pareltje vol spirituele jazz, en *Oneness* schrijdt op diezelfde meditatieve weg voort, grondleggers als Alice Coltrane en McCoy Tyner achterna, met de gonzende drones van een tapura – een soort sitar – op de gps. Een driedubbelbaar, met opnames die zich sinds 2008 in een kluis vermenigvuldigen en nu eindelijk kunnen uitvliegen. (J.B.)

STREAM

Distant Land

STEF KAMIL CARLENS**Making Sense of Infinity**rock/world
Leeloo/PIAS

Stef Kamil Carlens blijkt een nieuwe tros songs te hebben vrijgegeven die we als zijn tweede solo-lp mogen bestempelen. Om verder geen tijd te verboemelen: het ding is uitstekend. Meesterschap is een versleten term waarmee wij derhalve zuinigjes omspringen, maar ga ervan uit dat u dit fijne werk met stijgende bewondering zult ondergaan. Ligt het aan Carlens' intuïtieve aanpak, waarmee hij alles los in de kleren steekt (slierten desertblues, funk, soulzang en meditatieve jazz) maar met zachte percussie en grooves het oor toch richting aanreikt? Ook inhoudelijk is dit een wereldse plaat. Carlens plaatst utopische ideeën (van de Amerikaanse futurist Jacque Fresco) tegenover de huidige, beroerde realiteit. Scherpzinnig en wondermooi, zoals het lief dat u hebt, dan wel zoekt. (K.B.)

STREAM

My Soul Is in the Desert

THURSTON MOORE**Spirit Counsel**improv/avant-rock
Daydream Library

Zeg niet dat Thurston Moore u geen waar voor uw gedevalueerde spaarcen ten geeft. *Spirit Counsel* telt drie lapen muziek: eentje van een halfuur en twee die rond het uur afklokken. Een test voor het uithoudingsvermogen? Misschien wel als u voor een koptelefoonbeluistering zou opteren wegens nu eenmaal op pensioen of gewoon bedlegerig. Persoonlijk vonden wij deze retro-experimentele gitaarsymfonieën het genietbaarst achter het stuur. Moore lijkt *Spirit Counsel* voornamelijk te hebben ontworpen als vitrinekast voor zijn voorbeelden, avant-gardecomponisten en minimalisten Rhys Chatham en Glenn Branca op kop. Al horen we hem in *Alice Moki Jayne* ook met een idee van zijn vroegere Sonic Youth-collega Jim O'Rourke aan de haal gaan. Niet wereldschokkend, wel goed. (K.B.)

STREAM

Alice Moki Jayne

DYLAN MOON**Only the Blues**folkrock/psych
RVNG Intl.

Het is even schrikken, tijdens de eerste nummers op *Only the Blues*. Die schrapere falset, zwerfend boven korrelige gitaar en glinsterende tierlantijntjes: vergiste de drukker zich van naam en tuimelen hier de allerlaatste kruimels uit het juwelenkistje van de erven Elliott Smith? Gaandeweg ontwaart u het silhouet van Dylan Moon, een jonge twintiger uit LA, die zich met een antieke drummachine, effectpedalen en een stapel Grateful Dead-elpees opsloot in zijn slaapkamer en daar kleine, fijne, psychedelische liedjes distilleerde. Mistige folk met een ezelsoor – denk aan de jonge Beck –, of *jingle jangle* Mac Demarco achterna, zoals *Blue Jean*, maar met het vingergevoel van een auteur die zijn eigen plot dicht op de hielen zit. Beloftevol jong bloed, op het fijnproeverslabel RVNG Intl. (J.B.)

STREAM

Song for Jerry

WOUTER DEWIT**Here**neoklassiek
Zeal

Voor zij die de afgelopen jaren op een ander continent hebben doorgebracht en aldaar níét geabonneerd waren op de *Peaceful Piano*-playlist van Spotify: Wouter Dewit is de gewone man uit Limburg, tevens huisvader en leraar Engels die bij de Zweedse streamridders zeventien miljoen plays heeft vergaard. Desondanks schrijdt zijn leven voort als voorheen. Geen bokkensprongen dus op zijn derde plaat vol kersenpittkussenwarmte, maar wel nieuwe nuances en daarmee een ruimer vizier. In *Winter*, *Go* glijden zang en strijkers het klankbeeld binnen. *Go Deep* gaat met behoudzame, serene synths en beats vooral de soundtracktoer op. Maar Dewit moet opletten: krijgt die elektronische knop een fikse draai naar rechts zoals in *Flow*, dan dreigt zijn muziek op twee gedachten te gaan hinken. (K.B.)

STREAM

Go Deep